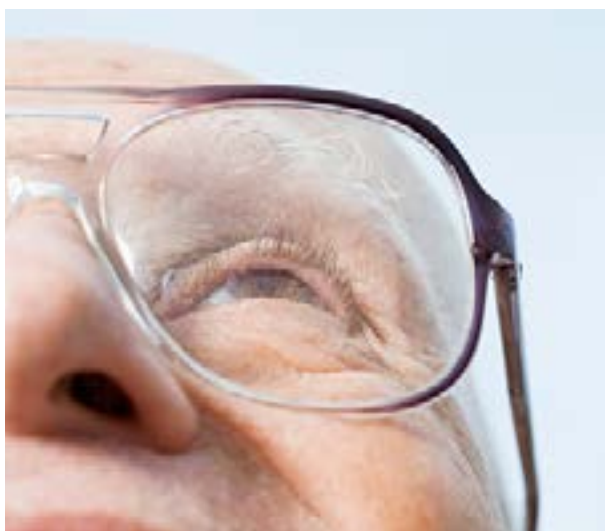

רדיפת קהילת הלהט"ב תחת המשטר הנאצי

טריילר של סעיף 175 שבו יש
עדות ממש קצרה מהסרט

עדות:

נתחיל דווקא בדעה, די נדירה בשיח הציבורי,
על הדואליות הזו שמחזיק כל להט"ב יהודי
ביום השואה:

"הזיכרונות האלו, האחרים, המודחקים, הנעלמים,
מעלים שאלה שכל להט"ב יהודי מתמודד עמה:
הפיצול, אולי אפילו הקונפליקט המוטמע בנפשנו
בכל הקשור ליום השואה. מגיל צעיר מאוד אנחנו
מחונכים לטקסים ולשידורי הטלוויזיה הנושאים את
הזיכרונות הכואבים והקשים של תקופת השואה,
רדיפת והשמדת העם היהודי. אנו עומדים דום לזכר
הקורבנות, מזילים דמעה עם השירים העצובים
ברדיו, צופים במשדרים המזכירים את מה שאסור
לנו לעולם לשכוח, את מה שלעולם עלינו לזכור
ולהזכיר.

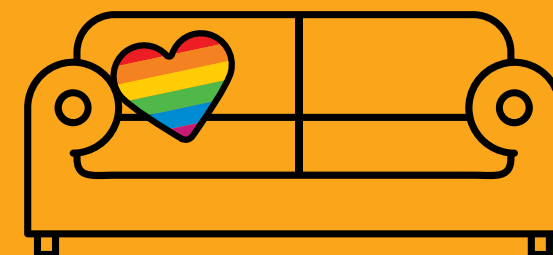
אך בעוד שיום השואה מציין חלק חשוב בזהות
היהודית שלנו, הוא מזניח חלק אחר, שאף הוא
חשוב וראוי לזיכרון והנצחה: הרדיפה וההשמדה
של להט"בים. אומנם אין מדובר בתופעה הדומה
להשמדת היהודים, אך בו בזמן היא ראויה וחשובה
להנצחה, כחלק מהזהות שלנו כלהט"בים יהודים."

(קישור למקור)

ברוכים הבאים.
טוב שבאתם!

היום ננסה לחבר ולגשר בין שתי
זהויות מקבילות שרובנו מחזיקים –
יהדות ולהט"ביות.

ננסה לשים את האצבע ולפתוח
את הלב לשתי תופעות היסטוריות
משיקות, שגם אם אינן זהות, דורשות
מאיתנו, חברי הקהילה הגאה, תשומת
לב מיוחדת והתייחסות עמוקה.

רדיפת קהילת הלהט"ב תחת המשטר הנאצי

עדויות כתובות

"שני אנשי אס אס גררו איש צעיר למרכז של המרובע. הוכיתי בחרדה כשזיהיתי שמדובר בג'ו, חברי האהוב אותו הכרתי לפני שנעצרתי על ידי הנאצים. הוא היה בסך הכל בן 18, ולא ידעתי שגם הוא הובא אל המחנה. האם הוא הגיע לפניי או אחריי? לא ראינו אחד את השני בימים שלפני תפיסתי על ידי הגסטאפו, ונחרדתי לראות אותו כעת במרכז המרובע, עיניו ריקות וכבויות, מלאות בדמעות וכאב.

"הרמקולים ניגנו בקול רם יצירה קלאסית, בעוד אנשי האס אס הפשיטו את ג'ו עד שהיה עירום ועריה, תוך כדי שהם מכים אותו במוט ברזל. אחר כך הם שיסו בו את הכלבים האכזריים שלהם. כלבי המשמר חתכו קודם כל את המפשעה והירך שלו, ואז טרפו אותו ממש לפנינו. זעקות הכאב שלו התעוותו והלכו והתגברו בגלל הכאב והפחד. משך כל הזמן הזה אנו עמדנו והתבוננו בזוועה, והתפללנו למותו המהיר של העלם הצעיר הזה" (פייר סלי, "הומוסקסואל מגורש").

האנשים עם המשולשים הוורודים

"בחלונות הצטברה שכבה עבה של קרח. מדי לילה ערכו הנאצים בדיקות ומי שנמצא כשידיו מתחת לשמיכה או לבוש בתחתונים נלקח החוצה אל הקור המקפיא, שם שפכו עליו קערות של מים. הוא נשאר לעמוד בקיפאון למשך שעות ארוכות, ורק מעטים שרדו את 'הטיפול' הזה. נדיר היה למצוא מישהו שיצא מכך בחיים. חלק מאיתנו, שנשא את המשולש הוורוד, נלקחו לניסויים רפואיים מחרידים. כמעט אף אחד לא חזר משם בחיים ומי שחזר נדמה כאילו איבד את אנושיותו מהזוועות ולא יכול היה אפילו לספר מה עבר."

כך כותב היינץ הגר בספרו "האנשים עם המשולשים הוורודים". הגר היה ניצול שואה הומוסקסואל, שכתב בפירוט על חיי האסירים הומוזואים במחנה הריכוז זכסנהאוזן. הגר מפרט את החוקים והכללים שהנהיגו אנשי האס אס במקום, ואת היחס הקשה אליו זכו 250 הומוזואים בכל אחד מאגפי המחנה. כך למשל, ערכו הנאצים "מסדרים" בהם בדקו כי האסירים ישנים בבגדיהם ואינם ערומים, ושידיהם נמצאות מעל השמיכות, במטרה למנוע מהאסירים ה"קווירים המטונפים" כהגדרתם, לאונן או לקיים יחסי מין. הגר מציין כי איש לא חשב אפילו על יחסי מין במצב הנוראי בו שהו כולם, אך הרדיפה הנאצית לא הפסיקה ומדי פעם הוענש מישהו כדי לשמש "דוגמה" לאסירים האחרים.

סעיף 175: רק ב־20 השנים האחרונות זכה קולם של הומוזואים ניצולי שואה להישמע, אחרי עשורים ארוכים של שתיקה והכחשה. יש הקושרים את שתיקת הניצולים לסעיף 175 בחוק הגרמני, שעליו ביססו הנאצים את מעשי הזוועות שלהם בהומוסקסואלים, ושבוטל רק בשנת 1969.

אות הקלון הזה, שבגינה נרדפו, נאסרו, עונו, הושפלו ונטבחו הומוזואים רבים בידי הנאצים, הוסרה מספר החוקים, ואיתה גם קשר השתיקה שעד אז ריחף סביב הנושא כולו.

"סעיף 175" נותר תקף במערב גרמניה ובמערב ברלין לאחר מלחמת העולם השנייה, באותה לשון מתקופת הדיקטטורה הנאצית. הסעיף שונה פעמיים, ב־1969 וב־1974, אבל הוא לא בוטל עד 1994. מאחר שהגרמנים הדמוקרטים הרפובליקנים ביטלו את החוק ב־1968, הייתה זו שאלה של זמן כמה זמן הוא יוכל לשרוד לאחר האיחוד המחודש של גרמניה ב־1990."

רדיפת קהילת הלהט"ב תחת המשטר הנאצי

גפים מִחֲחֻצֵי
חֲצוּצָרִים מְנַקִּים אֶת
הַכְּלִים
שֶׁרָשָׁרוּ וּמְנַעוּלִים יְצוּקִים
מִסֵּעַ הַצֶּלֶב הַתְּחִיל.
שׁוֹב דְּגְלֵי הַמְּשִׁיחַ
נִפְרָשִׁים עִם שַׁחַר
וּמוֹשִׁיעֵי הַנְּשָׁמוֹת זֹעֲקִים
שִׁירֵי אַחֲרֵית הַיָּמִים בְּרִדְיוֹ.
אַזְרָחִים, אַזְרָחִים טוֹבִים
כֻּלָּם צוֹעֲדִים לְקַלְפִּיּוֹת
הַהֶצְבָּעָה
וּבְקִדְשָׁה מִתְחַסְּדָת
מִסְמָנִים X עַל הַזְּכוֹת שֶׁלֵּנוּ
לְחַיִּים.
אֲנִי לֹא מֵאֲמִינָה כְּמוֹ
אַחֲרִים
שֶׁהֶצְבָּעָה הִיא סוּף,
אֲנִי מִפְחַדָת עוֹד יוֹתֵר
שֶׁזֶּוּ רַק הַהֶתְחַלָּה.
אֲזֵא אֲנִי חִיבָת לְהַשְׁמִיעַ קוֹל
לְהַבִּיט בְּעֵינַיִם וְלִשְׁאֹל:
אִיפֹה תִהְיֶה כְּשֶׁהֵם יְבוֹאוּ?
הֵם לֹא יְבוֹאוּ
כְּהַמּוֹן מִתְגַּלְגֵּל בְּרַחֲבוּת,
אֲלֹא בְּמַהֲרָה וּבְשִׁקֵט
יִחְדְּרוּ לְבַתִּים שֶׁלֵּנוּ
וְיִסִּירוּ אֶת הַנְּגַע,
הַקּוֹוִירִיּוֹת,
הָאוֹחֲצִיּוֹת,
הַסְּטִיּוֹת

מִקְרָבָם.
הֵם לֹא יְבוֹאוּ
עֲטוּיִים בְּגָדִים חוֹמִים
וְצִלְבֵי קָרֶס
אוּ בְּצִלְבִים
כְּבָדִים וְנוֹצְצִים עַל הַחֹזֶה.
הַצֶּרֶךְ לְהַעֲמִיד פְּנִים
כְּבָר עָבַר וְנִגְמָה.
הֵם יְבוֹאוּ
בְּחִלְפוֹת עֶסְקִים
לְקִנּוֹת אֶת הַבָּתִּים שֶׁלְכֻנָּם
וְיָבִיאוּ עוֹבָדִים חֲדָשִׁים
לְמַלֵּא אֶת הַמְּקוֹם שֶׁלְכֻנָּם.
הֵם יְבוֹאוּ בְּחִלּוּקִים
לְשִׁקֵם
וּבְמַעֲיָלִים לְבָנִים
לְהַכְנִיעַ
וְאִיפֹה תִהְיֶה
כְּשֶׁהֵם יְבוֹאוּ?
אִיפֹה כֻּלְנוּ נִהְיֶה
כְּשֶׁהֵם יְבוֹאוּ?
וְהֵם יְבוֹאוּ -- --
הֵם יְבוֹאוּ
כִּי אֲנַחְנוּ
מְגִדְרִים הַפּוֹכִים -
סוּטִים
וְאֲנַחְנוּ סוּטִים.
כְּכֹל פֵּעַם שֶׁרָאִינוּ
קוֹוִיר מְטֻרָד
בְּרַחֲבוּת וְלֹא אֲמַרְנוּ דָּבָר -
זֶה הִיָּה מַעֲשֵׂה שֶׁל סְטִיָּה

בְּכֹל פֵּעַם שֶׁשִׁקְרָנוּ
בְּהַפְסְקַת הַקֶּפֶה
עַל בֵּן אוּ בַת הַזּוּג -
זֶה הִיָּה מַעֲשֵׂה שֶׁל סְטִיָּה.
בְּכֹל פֵּעַם שֶׁשִׁמְעָנוּ
"אִין לִי בְּעִיָּה עִם גֵּיִז,
אֲבָל לְמָה הֵם חִיבִים
לְעִשׂוֹת רַעשׁ?", וְלֹא אֲמַרְנוּ
דָּבָר -
זֶה הִיָּה מַעֲשֵׂה שֶׁל סְטִיָּה.
בְּכֹל פֵּעַם שֶׁנִּתְּנוּ לֹאֵם
לְסָבִית
לְאֲבֹד אֶת הַיֶּלֶד אוּ הַיֶּלְדָּה
שֶׁלָּהּ וְלֹא מְלֹאנִי
אֶת אוֹלָם בֵּית הַמְּשֻׁפֵּט -
זֶה הִיָּה מַעֲשֵׂה שֶׁל סְטִיָּה.
בְּכֹל פֵּעַם שֶׁנִּתְּנוּ
לְסִטְרִיטִיּוֹת
לְהַזְדַּיֵּן בְּפֹאֲבִים שֶׁלֵּנוּ,
בְּזָמָן שֶׁהַחֲקִים
אָסְרוּ עָלֵינוּ לְגַעַת -
זֶה הִיָּה מַעֲשֵׂה שֶׁל סְטִיָּה.
בְּכֹל פֵּעַם שֶׁלְבָשְׁנוּ אֶת
הַבְּגָדִים
הַמְּתֵאִימִים לְחֻתְנָה
מִשְׁפַּחְתִּית
וְהַשָּׂאֲרָנוּ אֶת אֶהוּבֵינוּ
בְּבֵית -
זֶה הִיָּה מַעֲשֵׂה שֶׁל סְטִיָּה.
בְּכֹל פֵּעַם שֶׁשִׁמְעָנוּ,
"זֶה עֲנִינֵי הַפְּרִטִי

עִם מִי אֲנִי בְּמִיטָה -
זֶה אִישִׁי, זֶה לֹא פּוֹלִיטִי" -
וְלֹא אֲמַרְנוּ דָּבָר -
זֶה הִיָּה מַעֲשֵׂה שֶׁל סְטִיָּה.
בְּכֹל פֵּעַם שֶׁנִּתְּנוּ
לְקְרוֹבִימוֹת סְטְרִיטִיּוֹת
לְקַבֵּר אֶת מֵתֵינוּ
וְלְהַרְחִיק אֶת אֶהוּבֵינוּ -
זֶה הִיָּה מַעֲשֵׂה שֶׁל סְטִיָּה.
וְהֵם יְבוֹאוּ.
הֵם יְבוֹאוּ בְּשִׁבִיל
הַסּוּטִיּוֹת
וְזֶה לֹא יִשְׁנָה
אִם אֲתָנוּם
הוֹמוֹסֶקְסוּאָלִים, לֹא
אוֹחֲצִיּוֹת
לְסָבִיּוֹת, לֹא דִיִּיקוֹיּוֹת
גֵּיִז, לֹא קוֹוִירִז
זֶה לֹא יִשְׁנָה
אִם יֵשׁ לְכֻנָּם
עֶסֶק מְשֻׁלְכָן
עֲבוּדָה טוֹבָה
אוּ הַשְּׁלֵמַת הַכְּנָסָה
זֶה לֹא יִשְׁנָה
אִם אֲתָנוּם
שְׁחִרְיֹמוֹת
מְקִסְקִינִיּוֹתִים
יְלִידִיּוֹת
אֲסִיטִיּוֹתִים
אוּ לְבִנִיּוֹתִים
זֶה לֹא יִשְׁנָה

אִם אֲתָנוּם
מִנִּיּוֹ יוֹרֵךְ
אוּ מְלוֹס אֲנָג'ל'ס
מְטָקֶס
אוּ מְדָקוּטָה
זֶה לֹא יִשְׁנָה
ם אֲתָנוּם
בוֹצ'וֹת אוּ פְּמִיּוֹת
לֹא בְּעֵד הַגְּדֻרוֹת
מוֹנוֹגְמִיּוֹתִים
אוּ לֹא
זֶה לֹא יִשְׁנָה
אִם אֲתָנוּם
קְתוֹלִיּוֹתִים
בְּפִטִּיּוֹתִים
אֲתֵאִסְטִיּוֹתִים
יְהוּדִיּוֹתִים
אוּ פְּרוֹטֶסְטָנְטִיּוֹתִים
אִם יְבוֹאוּ
הֵם יְבוֹאוּ
לְעָרִים
וְלְאֲרָץ
לְסִלוֹנִים שֶׁלְכֻנָּם
וְלַתּוֹךְ הָאָרוֹנוֹת שֶׁלְכֻנָּם.
הֵם יְבוֹאוּ בְּשִׁבִיל
הַסּוּטִיּוֹת
וְאִיפֹה
תִּהְיֶה
כְּשֶׁהֵם יְבוֹאוּ

פאט פארקר הייתה הבת החורגת של אמריקה: אישה אפרו-אמריקאית, מוכה וענייה, שהפכה למשוררת לסבית פמיניסטית ולפנתרה שחורה. הכתיבה שלה חסרת פשרות, והיא מוחה ומתריסה, בשפה ישירה ובוטה נגד הסדר הפוליטי, המגדרי והמעמדי. בה בעת זו שירה שמבקיעה אל מעבר לפוליטי ומצליחה להיות אינטימית ודקת מבע. כל שיר הוא כמו פצע המדמם מתוך הגוף הנשי הדואב, שנחתך בסכינו של החוק ושל מושגיו המעוותים על צדק, על כוח ועל אמת. המתח הפורה הזה בין הזעקה החברתית לחקירה העצמית הופך את הקריאה בשירים לחוויה מעצימה. מתוך המקצבים הסוחפים של פארקר נשמעים הדי קולם של מרטין לותר קינג ושל זמרות גוספל וסול שחורות. נשמעת נחישות ונשמעת אמונה באפקטיביות של הפעולה הפוליטית. שירתה של פארקר היא שירת חופש, שירת מחאה במובן העמוק והמשחרר של המושג. התרגום היפה והצלול לעברית צולח להפליא את המעבר מן האנגלית המחוספסת והישירה ומאפשר לנו להתוודע למשוררת האמיצה הזו, שנדמה כי הכעס הפוליטי שלה רלוונטי היום וכאן, יותר מתמיד.

דנה אולמרט

רדיפת קהילת הלהט"ב תחת המשטר הנאצי

זה חלום פשוט / פאט פרקר
תרגום: חני כבדיאל

בְּחֵלוֹם שְׁלִי
אֲנִי יְכוּלָה לְהִיכָנֵס לְשִׁירוֹתִים צִיבוּרִים
וְלֹא לְחֲטוֹף צְעָקוֹת מְנֻשִׁים

בְּחֵלוֹם שְׁלִי
אֲנִי יְכוּלָה לְלַכֵּת בְּרְחוֹב בְּגֵטוֹ
וְלֹא לְחֲטוֹף מִכּוֹת מֵאֲחִים שְׁלִי

בְּחֵלוֹם שְׁלִי
אֲנִי יְכוּלָה לְצֹאֵת מִפְּאֵב
וְלֹא יַעֲצְרוּ אוֹתִי מֵאֲנֵיִיקִים
שִׁיכְנָתִי אֶת הַגּוֹף הַזֶּה
שִׁיכְנָתִי אֶת הַנְּפֶשׁ הַזֹּאת
בְּכָל מִינֵי חֲלוֹמוֹת
שֶׁל מְרֻטִין, שֶׁל מְלַקוֹלֵם
שֶׁל הַיּוֹאֵי וְשֶׁל מֵאוֹ
שֶׁל ג'וֹרְג' וְשֶׁל אֲנָג'לָה
שֶׁל הַצֶּפּוֹן וְהַדְּרוֹם
שֶׁל וִיטְנָאם, שֶׁל אֲמֵרִיקָה
וְשֶׁל אִפְרִיקָה

שִׁיכְנָתִי אֶת הַגּוֹף וְהַנְּפֶשׁ
בְּחֲלוֹמוֹת
חֲלוֹמוֹת שֶׁל אֲחֵרִים
עֲכָשִׂיו אֲנִי עֵיִיפָה
עֲכָשִׂיו אִתָּם תִּקְשִׁיבוּ!

גַּם לִי יֵשׁ חֵלוֹם.
זֶה חֵלוֹם פְּשׁוּט

יֵשׁ לִי חֵלוֹם
לֹא, לֹא זֶה שֶׁל מְרֻטִין
לְמֵרוֹת שְׁהַרְגָלִיִּים שְׁלִי נְעוּ
לְאוֹרֶךְ דְּרָכִים רַבּוֹת
זֶה חֵלוֹם פְּשׁוּט

יֵשׁ לִי חֵלוֹם
לֹא הַחֵלוֹם שֶׁל הַצּוֹעֲדִים בְּרֹאשׁ
לֹא לְהַפּוֹךְ אֶת כָּל הָעוֹלָם
כּוֹלוֹ
לֹא הַחֵלוֹם שֶׁל הַהֲמוֹנִים
לֹא הַחֵלוֹם שֶׁל נְשִׁים
לֹא לְהַפּוֹךְ אֶת כָּל
הָעוֹלָם
כּוֹלוֹ
זֶה חֵלוֹם פְּשׁוּט

בְּחֵלוֹם שְׁלִי
אֲנִי יְכוּלָה לְלַכֵּת בְּרְחוֹבוֹת
יָד בְּיָד עִם אֲהוּבָתִי

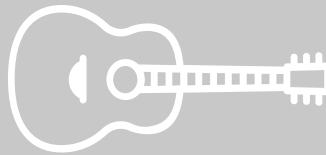
בְּחֵלוֹם שְׁלִי
אֲנִי יְכוּלָה לְנָשֵׁת לְדוֹכֵן הַמְבוֹרְגָרִים
וְלֹא לְקַבֵּל הַעֲרוֹת מִחֲבוּרַת אוֹפְנוּעָנִים

חלק שיתופי

בחלק הזה אנחנו ממליצים לשיר קצת
ביחד (אפשר למצוא מי שינגן ואפשר
פשוט להשמיע את השיר דרך יוטיוב).

אופציות לשירים:

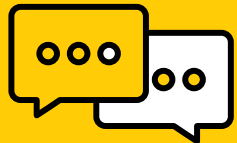
[רקמה אנושית - רוני דלומי](#)
[הליכה לקיסריה \(אלי אלי\)](#)

לפני הדיון שווה לראות חלק מהכתבה
עדות מצ'צ'ניה ממחנה המעצר

דיון

שאלות אפשריות:

- מדוע לדעתכם אין כמעט עדויות של חברי הקהילה הלהט"בית מימי מלחמת העולם השנייה?
- האם יש בין מיעוטים שותפות גורל והאם צריכה להיות ביניהם ערבות הדדית?
- האם בני הקהילה הלהט"בית בישראל הם עדיין בגדר מיעוט נרדף או האם יש להם דווקא אחריות בגלל יכולת ההשפעה שלהם?
- כיצד החברה יכולה/צריכה להגן על השונה ולהבטיח את זכויותיו?
- האם כדי לשרוד בתנאים קיצוניים מותר/ראוי/נכון להסתיר את זהותך המינית?
- האם לקהילה הלהט"בית צריכה להיות אחריות מיוחדת בשמירה על זכויות קהילות דומות מסביב לעולם?
- האם לקהילה הלהט"בית צריכה להיות אחריות מיוחדת בשמירה על זכויות מיעוטים אחרים בארץ ובעולם?
- האם יש חשש שמדינה כלשהי בעולם תחליט על השמדה מסודרת של בעלי נטייה מינית כלשהי?